687/03

Den 15. december 2003 blev i sag nr. 61.881:

xxxxx xxxxxx xxxxxxxx
xxxxxxxxxxx xx x
xxxx xxxxxxx

mod

Codan Forsikring A/S
Gl. Kongevej 60
1790 København V

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har motorkøretøjsforsikring i Codan Forsikring A/S, klager over, at selskabet har anerkendt klagerens erstatningsansvar for et anmeldt færdselsuheld, hvori den forsikrede bil har været impliceret.

Selskabet har ved skrivelse af 27/8 2003 til nævnet redegjort for sagen således:

"Ved anmeldelse af d. 22.06.03 anmelder forsikringstager, at hans søn D.L. '**kommer kørende af industrivej syd i vestgående retning med ca. 70 km/t. D. påbegynder at blinke til venstre ved 1. indkørsel, ca. 100 m. før, samtidig slækker D. på speederen og sænker farten. Han orienterer sig i begge sidespejle og over venstre skulder. Da der er fri bane påbegynder han svinget ind på H. Tæppers parkeringsplads. Da D. er næsten helt indepå p-pladsen (mangler ca. 10 cm.), påkøres han i venstre side af skadevolder, se vedlagte foto.**'

På baggrund heraf, samt regreskravet fra modpartens selskab, har vi rekvireret modpartens skadeanmeldelse, hvoraf fremgår, at modparten '**kørte bag modpartens vogn. Lidt før uheldsstedet kører modparten langsomt. Stoplys lyser. Føreren S.Aa. ud fra, at modparten vil holde stille og og overhaler. I det samme svinger modparten til venstre ind til H. Tæpper privat, uden at S.Aa. ser nogen tegnafgivning, og kører ind i venstre side af modparten.**'

På baggrund af skadeanmeldelserne og taksatorrapporterne, har vi ved (prognose-) brev af d. 01.07.03 meddelt forsikringstager, at vi anerkender erstatningsansvaret.

Vi bemærker videre, at forsikringstager som venstresvingende mod privat parkeringsplads efter fast praksis bærer det fulde ansvar for uheldet, se dertil FED 1996.905, FED 1999.1574 og FED 2000.1789, som tidligere er tilgået forsikringstager, tillige med færdselslovens § 16, stk. 2, 2. pkt. jf, §17, stk. 1 samt AK 59.153.

Vi har hertil noteret, at forsikringstagers søn ifølge skadeanmeldelsen hverken orienterede sig i bakspejlet eller forberedte venstresvinget, se dertil færdselslovens §21, stk. 1, 2. pkt., ligesom der ikke foreligger oplysninger om, at modparten har kørt for stærkt.

Vi finder det endvidere ikke mod modpartens skadesanmeldelse godtgjort, at påkørslen er sket efter, at forsikringstagers søn er nået næsten helt ind på parkeringspladsen, da det fremgår af taksators rapport, at forsikringstagers bil er påkørt midt på venstre side, og altså ikke kun bagest i venstre side.

Dette støttes også af, at modpartens bil er skadet på bilens højre side foran.

Vi finder derimod, at det må have formodningen imod sig, at modparten har forsøgt at overhale venstre om ind over frakørslen, der efter forsikringstagers oplysninger er pyntet med store natursten, cfr. dertil forsikringstagers skitse af uheldsstedet, tillige med fotomaterialet, idet modparten i så fald i stedet kunne være fortsat lige frem på vejen.

På baggrund af ovenstående, skal vi fastholde vores afgørelse, idet vi for god ordens skyld bemærker, at vi har meddelt forsikringstagers hustru, at vi gerne modtager navne og adresser på evt. vidner med henblik på oplysning af sagen, se dertil telefonnotat af d. 28.07.03."

Hertil har klageren ved skrivelse af 22/9 2003 til nævnet bl.a. anført:

"... skal jeg til selskabets sagsfremstilling bemærke, at selskabet har lagt en forkert fremstilling af sagsforløbet til grund, og at selskabets afgørelse derfor nødvendigvis må blive forkert. Allerede af denne årsag er henvisningen til tidligere ankenævnskendelser derfor også irrelevant, eftersom disse kendelser vedrører sager, hvor den venstresvingende bilist ikke har opfyldt sine pligter efter færdselsloven.

Den fremstilling, den bagvedkørende bilist har givet af sagsforløbet, er åbenbart forkert, og den modsiges da også klart af de fotos, som selskabet er i besiddelse af, og som nævnet har fået tilsendt. Disse fotos viser, at den bagvedkørende bilist med sin bils venstre side må have ramt naturstenene i indkørslen, *inden* hun straks derefter torpederede vores forankørende bil.

Hendes forklaring om at have kørt ganske langsomt (ca. 50 km/t) modsiges af de faktiske forhold. Havde hun kørt så langsomt, kunne hun nemt have nået at standse, men faktisk følger hun den forankørende bil og søger tilsyneladende desperat at undvige den venstre om, hvorved hun kommer til at ramme naturstenene.

Det begivenhedsforløb, der indtræffer, og den position, hendes bil ender i, kan reelt kun stemme med én forklaring: Hun har kørt med en efter forholdene relativt høj hastighed, og hun har - da den forankørende bil blinker til venstre, nedsætter farten og påbegynder svingningen - ikke været tilstrækkeligt agtpågivende, hvorfor hun som nævnt søger at undvige venstre om, men rammer først naturstenene, derefter den forankørende vogn.

I god tid før svingningen har føreren af vor vogn (der ikke som antaget af selskabet er vor søn), overholdt sine pligter efter færdselslovens § 32, dvs. at han gav signal for svingningen, og efter § 17, stk. 1, sammenholdt med § 16, stk. 3, dvs. at han korrekt trak mod vejens midte før svingningen. Han nåede som nævnt i vort brev til selskabet faktisk at fuldføre venstresvinget og at komme helt bort fra vejen, før den bagvedkørende bilist torpederede hans bil i dennes venstre side.

Hun påkørte den således ikke direkte bagfra, men fulgte med ham over til venstre i hans sving, dvs. ind over grønsværen ved parkeringspladsen. Hendes uopmærksom må - som vi ligeledes bemærker i vort brev til selskabet, og som hun da også mundtligt erkendte straks efter uheldet, men atter fragik i sin skadesanmeldelse - nærmest have været total.

Det er på ingen måde rigtigt, når selskabet anfører, at domstols- og nævnspraksis éntydigt lægger skylden på den forankørende, venstresvingende. Der skal - naturligvis - foretages en konkret bedømmelse af, i hvilket omfang hver af parterne har handlet korrekt efter færdselsloven. Den part, der har opfyldt sine pligter, således som det er tilfældet for føreren af vor bil, bliver naturligvis ikke pålagt skylden.

Jeg henviser atter til den klassiske dom i *UfR 1961.118 H*, der som bekendt frifinder den forankørende venstresvingende, der kørte ad Tuborgvej og gav korrekt tegngivning ved venstresving, ligesom han 'langsomt og jævnt' tog farten af vognen - ganske som i nærværende sag. Den bagvedkørende motorcyklist måtte herefter selv bære 100% af sine skader. Uanset at denne dom er over 30 år gammel, citeres den fortsat som leading case af Karnov.

Også *UfR 1982.2 00 V* er et eksempel på, at der skal foretages en konkret bedømmelse af parternes handlemåde, og at den forankørende aldeles ikke automatisk bliver pålagt noget ansvar. I 1982-sagen var der - ligesom i nærværende sag - tale om, at den bagvedkørende kørte for hurtigt og derfor ikke fik bremset op i tide. Da den forankørende havde handlet korrekt med hensyn til nedsættelse af hastighed, tegngivning mv. - også ligesom i nærværende sag - blev 100% af skylden pålagt den bagvedkørende.

Hvis ikke der skulle foretages en sådan, konkret bedømmelse, ville det jo unægtelig være en god forretning for bagvedkørende at skynde sig at køre ind i forankørende, venstresvingende når nu disse automatisk skulle pålægges skylden - hvilket de derfor naturligvis ikke skal.

Sammenfattende må jeg derfor bemærke, at Codan i nærværende sag har både 1) det faktiske begivenhedsforløb og 2) juraen imod sig:

1) Bilernes placering og skaderne på den bagvedkørendes bil viser, jf fotoene, at den bagvedkørende må have kørt for hurtigt, været uopmærksom og er fulgt med den forankørende over til venstre og ind ad indkørslen, og

2) juraen viser - heldigvis - en langt mere nuanceret skyldbedømmelse ved venstresving, end Codan fejlagtigt lægger op til."

Endeligt har selskabet ved skrivelse af 29/9 2003 til nævnet anført:

"Indledningsvist bemærkes, at praksis i skyldfordelingssager med venstresving mod privat indkørsel som udgangspunkt pålægger den venstresvingende skylden.

Vi finder fortsat ikke, at der findes grundlag for en revurdering at sagen.

Vi bemærker i denne henseende, at modpartens bil bl.a. er skadet på venstre bagside, og at forsikringstager i klagen oplyser, at '**Hun kommer med stor hastighed og påkører først naturstenen, derefter ham**'.

Vi finder dette usandsynligt, henset til de minimale skader på modpartens venstre side, og henviser til de af forsikringstageren fremlagte fotos.

Vi finder tillige, at det må have formodningen imod sig, at modparten har forsøgt at overhale venstre om en venstresvingende forankørende bilist ind over en frakørsel, hvor der ligger store natursten, se vores tidligere indlæg.

Især findes de ændrede forklaringer ikke at kunne føre til et andet resultat, idet vi kan notere, at føreren - som vi har noteret ikke er forsikringstagernes søn ifølge skadeanmeldelsen slækker på farten uden dog at forberede venstresvinget, hvorimod han ifølge brevet af d. 11.08.03 stopper helt og forbereder venstresvinget.

Vi bemærker afslutningsvist, at U61.118H vedrører påkørsel bagfra, at U82.200V vedrører højrevigepligt, og at de to afgørelser derfor ikke er relevante for den konkrete sag."

Nævnet er forelagt de i sagen vedlagte fotos.

Nævnet udtaler:
Nævnet har gennemgået sagen, herunder de implicerede parters skadeanmeldelser, og finder på grundlag af det oplyste ikke at kunne kritisere selskabets afgørelse, der findes at være i overensstemmelse med retspraksis i den konkrete situation.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

p.f.v.

Henning Jønsson